

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) nævnte Aldersrenteforslaget og betonedede, at han forventede, at et Forslag herom vilde fremkomme snart. Jeg skal i den Anledning bemærke, at jeg i det andet høje Ting, allerede da jeg forelagde Lovforslaget, har gjort opmærksom paa, at et saadant Lovforslag er under Forberedelse, men at der her rejser sig mange vanskelige Spørgsmaal, hvilket ogsaa vil fremgaa deraf, at det har vist sig af de Undersøgelser, vi har anstillet, at hvis man i Fjor havde gennemført det Lovforslag, som tilfod et Skøn under særlige Forhold, vilde det faktisk have medført allerede nu, at man i en Mængde store Kommuner var kommet til enten at yde de alderdomsunderstøttede mindre, end man i Almindelighed er enedes om vilde være heldigt under det nuværende Prisniveau, eller ogsaa vilde man være kommet til at sprænge Loven, saaledes at man maatte anvende et Skøn i al Almindelighed og ikke under særlige Forhold. Det viser, hvor vanskeligt det er under Forhold som de nuværende at give almindelige Regler med Hensyn til en Aldersrente. Jeg agter i Sommerens Løb at udarbejde et Lovforslag herom, og, som jeg har udtalt i det andet høje Ting, under Hensyn til Kommunernes Interesse i disse Forhold — og den ermangesidig — finder jeg det rimeligt, inden Forslaget fremkommer paa Rigsdagen, at faa en Forhandling med ledende kommunale Repræsentanter.

Det samme ærede Medlem havde Betæneligheder ved § 11, Overenskomstparagraffen, navnlig saaledes, som den er ændret i Folketinget, og udtalte sig, hvis jeg forstod det ærede Medlem ret, i Virkeligheden for en udvidet Bemyndigelse til Voldgiftsraadet i Lighed med de Bestemmelser, der findes i § 3 i Loven om kommunal Lægehjælp af 21. April 1914. Jeg har fremhævet — det gjorde jeg, saa vidt jeg husker rigtigt, ogsaa ved Forelæggelsen af Lovforslaget her i Tinget — at man ikke maa overse, at Staten med de betydelige Udgifter, den nu anvender paa dette Omraade, ogsaa har Interesser her, og at Staten ikke fuldt ud kan anerkende, at der kun er to Parter i denne Sag, nemlig Lægerne og Sygekasserne. Denne Betragtning har ogsaa vundet Medhold under det andet høje Tings Behandling af Sagen.

Det ærede Medlem spurgte endvidere, om man ikke kunde benytte Arbejderforsikrings-Raadet for at undgaa hele Invalidforsikringsretten. Det tror jeg ikke, fordi der her vil blive Tale om en saa omfattende Virksomhed, at det vil være

heldigt at faa en selvstændig Institution. Selv om man havde forsøgt at definere baade det ene og det andet i Lovforslaget paa en mere udtømmende Maade, tror jeg, det vilde vise sig, at der blev saa mange Spørgsmaal, hvor den praktiske Anvendelse af Loven vil gøre sig gældende og vise, at man bliver nødt til at have Folk, der uddannes ganske specielt, og som faar Erfaringer særlig paa dette Omraade. Derfor mener jeg ikke, man vil opnaa noget ved at lægge det ind under Arbejderforsikrings-Raadet. Jeg anser det her foreslaaede for en heldig Løsning.

Det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup) havde, som jeg før bemærkede, mange kritiske Bemærkninger, hvoraf de fleste efter min Mening var søgte. Det ærede Medlem talte om § 1's Bestemmelse om Sammenslutning af Sygekasser og spurgte, hvem der egentlig skulde tage Initiativet i saa Henseende. Jeg mener, at man kan tage ganske praktisk paa Tingene. Hvis en eller anden Sygekasse har Lyst til at tage Initiativet, saa kan den gøre det, men jeg antager, at Initiativet i al Almindelighed kommer fra Sygekasseinspektoratet, som vil forhandle med de forskellige, der er Tale om, men selvfølgelig ganske særlig med de enkelte Sygekasser. Det vilde være aldeles urimeligt, hvis man skulde tænke sig en anden Ordning truffet paa dette Omraade, uden at de enkelte Sygekasser havde haft Lejlighed til endogsaa udførligt at begrunde deres Syn paa Sagen. Men Bestemmelsen er utvivlsomt praktisk og har ogsaa vundet fuld Tilslutning i det andet høje Ting.

Dernæst fremkom det ærede Medlem med nogle Betragtninger om Fattiglovens Anvendelse i denne Forbindelse, og det er disse Udtalelser af det ærede Medlem, som jeg i Særdeleshed maa beklage, og som overraskede mig overordentligt efter den Stilling, hans eget Parti hidtil har indtaget med Hensyn til Forstaaelsen af § 63 i Fattigloven. Det har ikke fra nogen Side under denne Sags Behandling, hverken i Fjor eller i Aar, været benægtet, at det var human og rigtigt at anvende den nævnte Paragraf som en Supplementsbestemmelse. Jeg vil endogsaa hævde, at man efter det Lovforslag, som fremkom i Fjor, ikke vilde have kunnet hjælpe i adskillige Tilfælde af kroniske Sygdomme saa human, som man kan efter den Form, Supplementet har faaet i Aar. Det var ikke blot disse Betragtninger af det ærede Medlem, som jeg syntes indeholdt en ubillig Kritik, men ogsaa det ærede Medlems almindelige Ud-